

KAŠTÁNEK

4/2021

Jak chutná víra?

Milí čtenáři, kdo z rodičů, kteří mají zájem o křesťanskou výchovu dětí školního věku, ještě neřešil jejich přihlášku do náboženství, ať si ji co nejdříve vyzvedne u pana faráře, ve škole nebo na internetu. Spolu s vámi, ostatními učiteli a katechety doufám, že se za pár týdnů nebude opakovat dramatický scénář z loňska. Začátkem září si nejen s dětmi rád povídám o zážitcích z prázdnin. Je třeba děkovat Bohu, že navzdory nepříjemnostem – spojenými s pokračováním stavu pandemické pohotovosti – bylo možno v létě podniknout rodinné dovolené, tradiční i netradiční poutě, sklidit úrodu na polích, vydat se na tábory a kratší výlety, poslat úctyhodnou částku na pomoc obyvatelům obcí postižených tornádem, uspořádat vydařené far-

ní slavnosti, po očku sledovat olympiádu, pokročit v práci na opravě kostela v Citově apod. Osobně si uchovávám zvláště cenou vzpomínku na 25. ročník křesťanského tábora s Edenem, kterého se v srpnu zúčastnilo 40 dětí z okolí, oslavu jubilea 800 let od zrození sv. Dominika pro nebe a na svou pozorovatelskou misi během dominikánských misí v Čelákovících u Prahy. Účast na misiích člověku logicky položí otázku, jak stručně a výstižně přiblížit naši víru lidem stojícím mimo církev. Zajímá mě váš názor, zda by se k tomu dalo použít následující zamyšlení původně určené pro děti na táboře. Víru křesťanů si můžete představit jako osvěžující zmrzlinu, která má celou řadu příchutí. První z nich je **svoboda**, protože ve víře jde přece o lásku a přátelství s Ježíšem. Bůh křesťanů nechce mít z lidí ani otroky, ani loutky.

Snaž se proto Ježíše co nejlépe poznat, abys mu v dospělosti mohl/a svobodně odpovědět na otázku: **Stojíš o moje přátelství?**

Oblíbenou příchutí víry je **radost** ze života ve **společenství**. Kdo totiž opravdu věří, že nejkrásnější Boží jméno má podobu Trojice – Otce, Syna a Ducha Svatého, ten nikdy nezůstane osamělý. Jeho rodina se přijetím křtu duchovně rozrůstá téměř do nekonečna. Mysli na to, až se příště budeš modlit Otčenáš.

Někteří lidé se mylně domnívají, že křesťanská víra není určená pro ty, kdo chtějí své síly a čas věnovat vědecké práci. Čím více totiž vzdělaný člověk poznává obdivuhodné zákonitosti přírody, tím logičtější se mu jeví tvrzení Bible, že náš život, svět a vesmír nevznikly ani omylem, ani náhodou. K příchutím víry patří živý zájem o poznání pravdy a **soulad s rozumem**.

Vzácnou vlastností víry, kterou si můžeš vychutnat zvláště v náročnějších obdobích života, je její **vztah k naději**. Písmo svaté nám Boha představuje jako toho, který se vždycky zajímá o problémy svých dětí, naslouchá jejich modlitbě, dokáže potěšit a nabízí řešení i tam, kde by byl člověk jinak rychle v koncích. Kolikrát jsme to už zažili na vlastní kůži!

Při mši svaté se kněz u oltáře modlí s rukama pozdviženýma k nebi: „V tobě, Bože, žijeme, pohybujeme se a jsme, a láska, kterou nás každodenně naplňuješ, je v nás počátkem života věčného.“ Poslední výraznou příchutí víry, kterou si připomeneme, je **čínorodá láska** k lidem i ke všemu ostatnímu, co Bůh stvořil. I ty se snaž žít způsobem bohatým na dobré skutky.

Žehná vám otec Tomáš

Začíná nový školní rok

Výuku náboženství nabízíme ve farnosti proto, aby zábavnou formou pomáhala školním dětem k poznání hodnot, které tvoří pevnou součást identity našeho národa; k porozumění

křesťanskému obrazu Boha a jeho vztahu k nám; k rozvoji osobnosti s důrazem na výchovu svědomí a dobré skutky.

Kde nás můžete najít?

ZŠ Rokytnice

736 522 838

ZŠ Brodek

Fara Brodek

Fara Rokytnice

737 619 805

pondělí

P. Tomáš Klíč

středa

P. Tomáš Klíč

středa

Markéta Matlochová

třídy 1+2

třídy 3+4+5

třídy 1+2+3

třída 4+5+6

třídy 6+7+8

třídy 6+7+8

od 12:15 (45 min)

od 13:15 (45 min)

od 14:15 (45 min)

od 15:30 (60 min)

od 16:00 (60 min)

od 17:00 (60 min)

Zájemci o první svaté přijímání chodí do náboženství minimálně dva roky. Přitom také mohou být na žádost svých rodičů pokřtěni. Žáci devátých tříd a studenti vyšších stupňů škol mají možnost pokračovat ve studiu křesťanství 1x za 14 dní na fáře v rámci přípravy k biřmování. Kdo pro své dítě nenašel vhodnou skupinu, může se obrátit na faráře s prosbou o individuální řešení. Startu-

jeme v týdnu od 6.9.2021. Těšíme se na vás.
otec Tomáš a katechetka Markéta

NÁŠ TIP: Pokud si chcete prohlédnout ukázky našich programů, navštivte stránky www.farni-musle.cz/katecheze-on-line, kde máme archivovány výsledky naší snahy o distanční výuku náboženství po uzavření škol kvůli 2. vlně koronaviru.

Táborák „nejen pro děti“

V pátek 11.6. jsme se na farní zahradě v Rokytnici sešli u táboráku. Od loňského roku se tam udály velké změny a musím ocenit práci dobrovolníků, kteří se pečlivě o zahradu starají. Na první pohled zaujmou krásně upravené řádky brambor, mrkve, cibule a další zeleniny, vše dokonale odpleveleno. Celkově je zahrada tiché, klidné místo, kde mohou návštěvníci nejenom pracovat a odpočívat, ale i rozjímat o Bohu.

Táborák se konal po skončení mše svaté ze slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Každý, kdo přišel, donesl nějakou dobrotu na společný stůl. Pro zúčastněné byly připraveny špekáčky, které si každý sám opekl nad

ohněm. Celý čas se nesl v družné náladě, kde si některé děti hrály na schovávanou a prozkoumávaly zákoutí zahrady, jiné zaujal stolní tenis nebo si kopaly s míčem. Dospělí společně diskutovali. Nálada byla veselá, uvolněná, hodně jsme se nasmáli. Později, když už osazenstvo značně prořídlo, vzal otec Tomáš do ruky kytaru a společně jsme si u ohně zazpívali známé i (pro mne) méně známé písničky. Navodil tak kouzelnou duchovní atmosféru. Škoda jen, že tento večer rychle utekl. Rozloučili jsme se společnou modlitbou a já se těším na další přátelská setkání. Děkuji organizátorům a samozřejmě otci Tomášovi za příjemný večer.

Marta Prášilová, Rokytnice

Kostel v Neratově

V červenci jsme byli s rodinou na dovolené v Orlických horách. Navštívili jsme různé památky, zámky a kostely. Naším cílem cesty byl hlavně kostel v Neratově. Cestou do Neratova jsme se zastavili v Bartošovicích, kde stojí kostel v překrásné krajině bývalých Sudet. Po odsunu občanů německé národnosti kostel chátral a byl určen k demolicí. Kostel je stále ve špatném stavu. Chybí tady oltář, veškerá výzdoba – v celém kostele je opadaná omítka, která čeká na nové omítnutí. Kostel má v patře, do kterého vedou točité dřevěné schody, pěkné původní lavice. Odsud vedou staré krásné schody na kůr. Na kostele stále probíhají opravy, místní občané se jej snaží uvést do původního stavu. Kéž se jim dílo podaří. Nejsilnější zážitek ve mně zůstal z pouti do

chrámu v Neratově. Když jsme přišli pod kostel a uviděli ten velký kopec, na kterém kostel stojí, tak se nám moc nechtělo. Celá rodina to vzdala, ale já jsem si řekla, že to musím dát, a s vypětím sil a zadýchaná jsem ten kopec zdolala a nelitovala jsem.

V chrámu se nachází krásná vyřezávaná soška neratovské madony. Když se zdejšímu panu faráři zjevila Panna Maria s Ježíškem, nechal podle ní sošku vyřezat. V Neratově byl v 16. století postaven dřevěný kostel, který během let přestal stačit svou kapacitou z důvodu poutí k zázračné sošce Panny Marie a léčivému prameni. Nový kostel na původním místě nechal vybudovat věřící katolík, majitel rokytnického panství (Rokytnice v Orlických horách), který byl zavražděn vzbouřenými sedláky a svou

víru zaplatil životem. Původní barokní chrám byl zasvěcen sv. Bartolomějovi v roce 1733. Při stavbě chrámu spadl stavitel Carl Antoni Reina z lešení a chrám dostavěl Jakub Ondřej Carow.

Na konci války roku 1945 kostel vyhořel po zásahu dělové střely. Skleněnou střechou, která krásně prosvětluje celý chrám, dostal kostel v roce 2007. Na chrám stále probíhají opravy. Byly pořízeny nové liturgické předměty a byl mu navrácen původní barokní vzhled. Na věže

se vrátily barokní báně, v nichž se rozezněly zvony Michael a Gabriel, které byly odlity podle původních zvonů. Kostel se stal známým poutním místem. Je stále otevřený, denně se zde konají mše svaté a pobožnosti, nikdy se nezavírá. Jak říká místní pan farář: „Na co jsou kostely, které jsou zavřené.“

Jarmila Ulehlová, Rokytnice

Sdružení Neratov

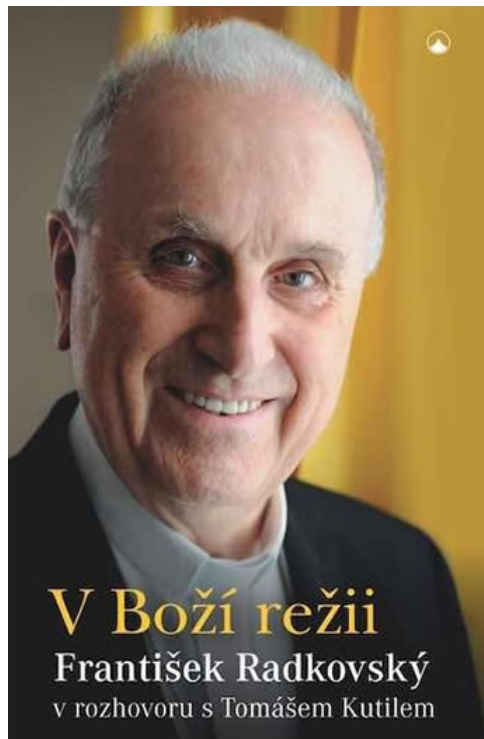
Neratov není jen krásné poutní místo, jehož návštěva je díky skleněné střeše a pohnuté historii silným zážitkem. Ruku v ruce s obnovou kostela v posledních letech zde místní kněz Josef Suchár buduje také sdružení pomáhající lidem s tělesným nebo mentálním postižením. To, že sdružení pomáhá hendikepovaným, vlastně není úplně přesné. Přesnější by bylo říct, že se jedná o sdružení, kde hendikepovaní najdou zázemí a podporu k tomu, aby se dokázali začlenit a být natolik samostatní, že vlastně žádnou pomoc nepotřebují. A to, že se tomuto sdružení daří plnit svou roli velmi dobře, vám bude na místě hned jasné. Dnes sdružení provozuje nejen místní restauraci, kde mimočodem v neděli bez včasné rezervace jen těžko

najdete volný stůl, ale také cukrárnu, obchod, prádelnu, zahradnictví a pivovar, kde se vaří výborné pivo Prorok. Mimo zmíněné činnosti však sdružení provozuje i několik dalších chráněných pracovišť mimo samotnou obec Neratov. Jsou to například Obchůdek na Kopečku v Bartošovicích, občerstvení U Neratovských či montážní dílna v Žamberku. Hendikepovaní jsou navíc začleněni také do liturgie v neratovském kostele. **V Neratově se nekoná dobro PRO hendikepované, ale S nimi.**

Marek Šebík, Citov

NÁŠ TIP: Poslechněte si rozhovor s neratovským knězem Josefem Suchárem, kde se mimo jiné také dozvíte, proč v Neratově spolu s ministranty slouží při mši také plyšáci. Odkaz najdete na farní mušli.

Poutavé knihy Tomáše Kutila

Před dvěma roky jsem byla v Olomouci na přednášce emeritního biskupa Františka Radkovského o Turínském plátně. Je to téma, které ho zajímá a věnuje se mu od roku 1980. Při této příležitosti jsem si koupila knížku *V Boží režii*, je to rozhovor Tomáše Kutila s otcem Františkem Radkovským. Od stejného autora vyšly také publikace *S Pánem Bohem se žije na živo* (rozhovor s otcem Alešem Opatrným), *Zázrak v Neratově* a *Poutník k lidským srdcím* (vzpomínky na jezuitského kněze, disidenta a rebela P. Františka Líznu). Knihy vydalo Karmelitánské nakladatelství a jsou stále v prodeji.

Biskup František odpovídá na otázky tý-

kající se jeho dětství, víry, cesty ke kněžství, cesty k biskupské službě, ve které pracoval 23 let, předávání diecéze svému nástupci, kterým se stal otec Tomáš Holub, hnutí fokoláre, charity, ekumenismu, exerciciích, Noci kostelů, jeho zájmu o Turínské plátno a řady dalších témat. Nejsou to jen vzpomínky, ale i pohled dopředu, uvažování o výzvách dnešní doby, které stojí před námi. Život je plný překážek, ale vše otec František dokázal překonat s Boží milostí. Jak sám říká, život byl plně „V Boží režii“. Ráda bych se s vámi podělila o malou ukázkou.

Anička Smětalová, Rokytnice

Ať se děje cokoliv negativního, nejen fyzická bolest, ale i selhání vlastní i druhých, zklamání atd., tak v tom všem je Ježíš se mnou. Stojí přede mnou a ptá se: „Přijímáš mě? I v téhle situaci?“ A je důležité, aby člověk dokázal říct: „Ano, přijímám.“ To moc pomůže. Najednou negativní zátěž spadne, protože člověk ví, že se setkal s milující láskou, která pro něj trpěla. Působí v tom Duch Svatý, který přináší velké vnitřní osvobození. Když dokážeme Ježíše přijmout i ve velké bolesti, dějí se zázraky. Člověk si to musí uvědomit – právě v této chvíli, kdy taková situace přijde. A nejlépe s radostí. A udělá to hned - okamžitě tu těžkou situaci odevzdá Ježíši opuštěnému. Nezůstat u negativních emocí. Okamžikem odevzdání to ze mě často rychle spadne. Tedy – vždycky, hned a s radostí. Zároveň každý den začínám a končím tím, že ho dávám Ježíši – se všemi radostmi, bolestmi i selháním. Na to máme

docela hezké modlitby. Myslím, že je opravdu důležité začínat i končit den s Kristem, to dává úplně jinou perspektivu.

Páteří dne je pro mě breviář a modlitba růžence. Také čelba Písma – minimálně toho, co se čte při liturgii, abych o tom mohl rozjímat, eventuálně o tom povídat při kázání. To vše patří k mému životu. Čím jsem starší, tím více se učím těšit se na Ježíše. Člověk si musí uvědomit, kde je jeho doma – kam spěje. To není smrt. To by bylo málo. Je to setkání s Ježíšem a je třeba se snažit, aby to neskončilo fiaskem. Moje láska asi ještě není dost zralá, abych mu mohl hned skočit do náruče. Bude potřebovat nějaké dozrávání. Ale důležitá je základní orientace.

Řekl jsem nedávno jednomu knězi, který musel na už několikátou operaci: „To víš, svatí si odbydou očistec už na zemi, nás previty to čeká až po smrti.“ (úsměv)

Malý Velehrad

Dne 5. července, na svátek sv. Cyrila a Metoděje, již tradičně uspořádal otec Tomáš pouť do Majetína, kde je kostel zasvěcen těmto světům. Na pouť se vydává každý individuálně. Ti zdatnější jdou pěšky, někdo na kole a my starší se svezeme auty. Slavíme téměř doma, ale se stejnými úmysly a radostí jako bychom navštívili Velehrad. Kostel bývá při těchto poutích téměř plný. Cítíme velké spojení s ostatními křesťany a v myšlenkách máme nejen úmysly naší pouti, ale i famíky, kteří se s námi nemohli zúčastnit. Po mši svaté, kterou slouží otec Tomáš, nás před kostelem místní vždy překvapí s občerstvením. Počasí nám letos také přálo a byl to opravdu vydařený den. Pouť pro některé z nás skončila pohoštěním u Vodičků, kteří mají domek pár kroků od kostela. Všem, kteří nám připravili tento nevšední den, děkujeme.

Můžete toto malé ohlédnutí brát jako pozvánku na příští rok. Už se moc těšíme.

Miluška Mrázková, Rokytnice

Kázání při poutní mši v Majetíně

na slova svatého evangelia podle Lukáše (10,1-9)

Žeň je hojná, dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Toto Ježíšovo slovo bývá tradičně v církvi chápáno jako výzva k modlitbám za duchovní povolání, za to, aby nechyběli kněží, kteří by sloužili v našich kostelích Božím slovem a svátostmi. Ale toto je pro mě zužující výklad, protože dělníkem na Boží vinici může být každý z nás. Svatý otec Řehoř Veliký svého času na konci starověku konstatoval: „Svět je plný kněží, ale dělníků na vinici je furt málo.“ My dnes oslavujeme dva muže, kteří opravdu poctivě pracovali na Boží žni. V úvodní modlitbě mše svaté jsme o nich slyšeli, že hlásali našim předkům evangelium slovanským jazykem. Řekli bychom, že přinesli víru způsobem srozumitelným, způsobem přitažlivým, způsobem věrohodným. To ale není otázka jenom jazyková. I když i dnes míváme problém s určitými starými výrazy, které v církvi běžně používáme a svět už jim nerozumí – a je dobré si to uvědomit – tak i kdybychom mluvili zlatě, svatě, jasně a zřetelně, nebude naše poselství srozumitelné, pokud za ním nestojí zářivé svědectví našeho života s Bohem, naše radost z toho, že jsme křesťany, naše vědomí, že tvoříme církev lidí, kteří k sobě patří a mají o sebe zájem. Není to náhoda, že Ježíš rozesílá své učedníky po dvou, protože měli svým vzájemným vztahem a chováním k sobě ukazovat, jak evangelium proměňuje jejich život. Totéž by mělo platit o našich křesťanských rodinách, o našich farnostech. Lidé, kteří přijdou s námi do kontaktu, by měli být zaujati, pozitivně zaujati našimi krásnými vztahy, i radostí z modlitby, kterou pozorují.

Evangelium je radostná zvěst s konkrétním

obsahem. Mluví o Bohu, který se stal člověkem, o Bohu, který sdílí náš život, o Bohu, který nás chce s nasazením vlastní krve na kříži vysvobodit z našich trápení. Jakýmsi shrnutím radostné zvěsti evangelia je modlitba Anděl Páně, kterou naši předkové bývali zvyklí recitovat ráno, v poledne a večer, když zazvonily zvony na kostele. Připomínali jsme si to i před týdnem v Brodsku na hodo-
vé slavnosti, když jsme si přiblížili duchovní poselství zvonů, které máme na věži. Jejich hlas by nám měl vždycky připomenout iniciativu našeho Boha, který není vzdálený, ale který sdílí náš život a v Ježíši se stal jedním z nás, aby nám otevřel cestu ke spáse. Kdo jde životem s Ježíšem, je stále na pouti, která má jasný a krásný cíl, jasný a krásný smysl.

Když recitujeme modlitbu Anděl Páně, tak závěrem říkáme: Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Toto označení Božího Syna má co dočinění s jeho věčným Božským bytím, o kterém víme, že dalo řád celému kosmu. Říká to evangelium Janovo: Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život. Dá se tedy říct, že je to Boží moudrost, která se v Ježíši stává hmatatelnou lidskou bytostí a přebývá mezi námi. Ujišťuje nás o tom, že svět, život a dějiny nejsou hříčkou slepých osudů a náhod, ale jsou v rukou Nejvyšší moudrosti. Toto vědomí nám v těžkých chvílích života umožňuje pohlédnout k nebi a pokračovat v cestě s nadějí, že se uskuteční příslib z dnešního prvního čtení: Zajetí budou propuštěni, obvázaní rány budou těm, kterým puká srdce, pokorní se budou radovat, všichni soužení budou potěšeni a zarmoucení obveseleni, místo malomyslnosti přijde jasot.

Zahradní slavnost v Rokytnici – tentokrát s cimbálem

V neděli 18. července se farní zahrada otevřela pro všechny, kteří si chtěli poslechnout folklorní cimbálovou muziku Okybača, posedět na farním dvoře ve stínu stanu u nachystaných stolů, dát si výborný kabanos z udírny a točené pivo nebo limonádu. Mnozí milí návštěvníci ještě přinesli další domácí dobroty sladké i slané, čerstvé ovoce a zeleninu, takže tabule byla bohatá! Valašská cimbálovka přijela z Lipníku nad Bečvou. Celé odpoledne hrála lidové písničky z Valašska (... černo OKYBAČA:)), ale také ze Slovácka a ze Slovenska. Poslední taneční sérii si otec Tomáš musel zatancovat. Pak už byl čas na rozloučení, otec Tomáš poděkoval muzikantům a společně jsme se pomodlili Otče náš. V blízkosti cimbálovky se snubilo hudební umění s výtvarným. Pod tužkou pana Jandáska vznikaly kresby zachycující muzikanty a zpěvačky ve valašských krojích, poz-

ději také portréty kohokoliv, kdo měl zájem. Jinak celá velká, vzorně upravená a posečená zahrada patřila dětem. Pro šikovné ruce byla nachystána výtvarná dílna pod širým nebem. Zde každý mohl pomocí ubruskové techniky proměnit plechovku v hezkou květinovou dekoraci. Opoдал se hrál ping-pong, společenské hry s Petrem, byl zde oheň k opékání buřtů. Nejmenší si užili houpačky a pískoviště pod stromem. Uprostřed ve výběhu si hleděly svého spokojené slepice, pilně hrabaly a zobaly. Pracovité děti dokonce posbíraly v kurníku vajíčka. Stranou toho všeho ruchu, za tichého soustředění a jen pro statečné probíhaly projížďky na koních s Kajkou. Večer si děti mohly odpočinout v improvizovaném kině na filmu Anděl Páně. Děkuji za přátelskou atmosféru a příjemné počasí.

Hana Calábková, Rokytnice

Seděli jsme s panem farářem naproti sobě, malý Tonda si spokojeně hrál s prodlužovačkou a nevěděli jsme, co z účelu mé návštěvy fary nakonec vznikne. První větší akce farnosti pro veřejnost po "době covidové". Jak ji pojmut? Představa byla zatím jen zběžně nadhozená – rodinné odpoledne, muzika, občerstvení, kino pro děti. Ladili jsme, až jsme doladili, pak už na nás, muzice, bylo jen přijet daný čas na dané místo, v neděli 18. července na farní dvůr v Rokytnici. Naše skupina, cimbálová muzika Okybača, je farnostem velmi nakloněná – už díky tomu, že většina našich členů jsou aktivní farníci ve farnostech na Lipensku. A myšlenku otevřít tato místa pro všechny dobré lidi a podílet se na společenském, kulturním a jiném životě ve městě nebo na vesnici vždycky moc rádi podpoříme. A tak ani nedělní odpoledne zahradní slavnosti nezklamalo naše očekávání. Počasí přálo, občas přišel i pro muzikanty milo-

srdný mrak zastíňující sluníčko, dvorem vonělo dřevo z udírny, stojící vedle dobře naražené pípy. V rodinné a pohodové atmosféře jsme vyhrávali až do sedmé hodiny večerní, kdy nás vystřídal promítání pohádky pro děti. Ale i před filmem měli malošci možnost se na akci zabavit, ať už jízdu na koni, na pískovišti, houpačkách, u výtvarného koutku... Rodiče či prarodiče je mohli zpovzdálí bezpečně a v klidu hlídat od svého posezení u písničky a dobrých koláčků, ovoce, klobásky z udírny a jiných pochutin. Velmi milou atmosféru doplňovaly zobající slepičky i příjemný domácí ráz farního dvora a zahrady. Všichni, kdo se podíleli na přípravě akce (a neustále podíli na zkulturnění venkovních farních prostor), odvedli opravdu velký kus práce. Na tuto milou akci budeme vzpomínat jen v dobrem a moc rádi přispějeme nějakou notou na té další... :-)

*Za CM Okybača, Kateřina Šnejdarová,
Rokytnice*

Měsíc pro oživení farnosti

Čtyři týmy – a hned na celý měsíc – si pro oživení své farnosti pozval P. Stanislav Trčka z hanáckého městečka Chropyně.

Skupinka mladých lidí má na nevelké farní zahradě plno práce. Jedni si hrají s dětmi, další zapalují oheň a jiní snášejí na stůl dobroty. Závěrečný táboraček, který v sobotu večer uspořádali na farní zahradě v Chropyni, je vrcholem měsíční evangelizační akce Antiochia.

„Jsou ohromně obětaví a také šikovní: každý den se celé dopoledne věnují zdejším dětem a pak odpoledne připravují akce i pro dospělé,“ pochvaluje si chropynská farnice Marta Boubelíková. Její manžel Pavel dodává: „Jen mi přijde líto, že děti sem přicházelo i přes dvacet, ale zájem dospělých byl mnohem menší.“

Čtyři týdenní turnusy mladých lidí z různých koutů ČR se v hanáckém městečku střídaly od poloviny července. Program pro místní zahrnoval třeba setkání u kávy nebo čaje po nedělní

mši, moderovanou adoraci, společný výlet do okolí, bojovou hru pro děti i několik přednášek pro dospělé.

„Jsme tady zkrátka pro všechny: chceme povzbudit místní farní společenství, zároveň se pokoušíme pozvat mezi sebe nevěřící všech věkových kategorií a je to také duchovní obnova pro nás samotné. Samotnou mě třeba oslovily hluboké rozhovory, které tu mezi sebou vedeme, a tak si i já odsud odnáším mnoho.“ shrnuje vedoucí závěrečného turnusu Jana Buchlovská z Blanska.

Přínos nejen pro své farníky očekává zdejší farář P. Stanislav Trčka: „Snad je příklad živé víry mladých lidí povzbudí. Je to akce, ze které může s velkým užitkem čerpat každá farnost: všude se hodí, když lidem nabídneme nové impulzy.“

Jiří Gračka

Převzato z Katolického týdeníku, č. 33/2021

*„Snažili jsme se být tu pro všechny,“ říkají členové Antiochie.
Snímek Jan Hubáček / Člověk a Víra*

Zatčení v Keni aneb během tří dnů 2x na policejní stanici

S přáteli jsme se rozhodli, že začneme v Keni běhat. Přáteli myslím jeden manželský pár z ČR, který tu byl v té době sotva 14 dní a rozhodl se tu žít, a mého kešského kamaráda Adnana. Bylo 17:30 a my bílí vyrazili z domu. S Adnanem jsme se měli potkat na cestě. Byli jsme kousek od domu, když na nás někdo zavolal, že nemáme roušky. V tom jsme zahlédli policejní auto. Myslela jsem si, že o nic nejde. Však tady roušky nikdo už dávno nenosí. Kamarádi se začali vracet a já odešla za nimi. Ale hned jsem za sebou slyšela křik policistů. Přihřítli se k nám a začalo to být zajímavé.

Bylo jich hodně a ne všichni měli uniformy. Iveta zpanikařila a já nás začala bránit. Hádala jsem se s nimi a nevzdávala to. Takže jsme se tam přetvářeli a já je prosila, aby konečně ztichli, abych jim mohla vše vysvětlit. Mluvila jsem o tom, že bydlíme kousek a roušky jsme si jen zapomněli a vracíme se pro ně. Já měla

alespoň šátek (do vlasů), ale oni vůbec nic. Na můj šátek reagovali tím, že to není žádná rouška. Přitom v obchodě, kde jsou povinné, to problém není. Zajímavé. Ještě se mě ptali, proč ten šátek tedy nemám alespoň přes pus. Tak jsem jim odvětila, že občas se i ráda nadechnu. Přátelé se nechali dotlačit k autu a já se do poslední chvíle snažila, aby do něj nenastupovali. Netušila jsem, kam nás chtějí odvést. Nenapadlo mě, že jen tady na policejní stanici. Petr tam vlezl dobrovolně, o Ivetu jsme se přetahovali. Ta byla s nervy v háji, brečela a já nevěděla, jak ji uklidnit. Vyloženě jsem ji od nich tahala pryč. Byla jsem uvnitř totálně rozklepaná, lýtka se mi třásla. Ale navenek jsem chtěla vypadat silně a neoblomně. Myslím, že se mi to i dařilo. S nimi to jinak totiž nejde. Je tady tak neskutečná korupce. A jako mzungu (běloch) jsme prostě více na očích. Očekávají se od nás peníze.

Byla jsem už celkem nepřičetná, sama jsem se divila, kde se ve mně vzalo tolik odvahy. Ale nejvíc jsem se bála o Ivetu. Oni nakonec skončili v autě a Petr mě prosil, abych je neopouštěla. Naskočila jsem do auta za nimi a odjeli jsme. Oni totiž navíc neumí ani jeden anglicky. Nemohla bych je nechat samotné. I když někdy je to i výhoda, když člověk nerozumí a nemůže reagovat.

Snažila jsem se i vypadat, že telefonuji na ambasádu, kde mám známé a oni tak mohou mít velký problém. Někdo mi poradil, že to občas funguje. Ale v tomhle případě to nezabralo. Už jsem nevěděla, co zkoušet. Nechala jsem se tedy dobrovolně nedobrovolně zatknout. V autě jsem uklidňovala Ivetu a sama jsem se snažila také zklidnit. Jeden z policajtů vypadal, že se trochu umoudřil a říkal nám, že všechno bude v pořádku.

Petr během cesty pronesl větu: „Vidíš a to je země, kde chceme pomáhat.“ Ano, to je Afrika, plná paradoxů. V autě nás bylo více a všichni byli vysmátí. Řekla bych, že z nás.

Vysypali nás na stanici a nějaká obyčejná ženská bez uniformy nás volala, abychom vešli dovnitř. To zase bylo něco na mě. Ptala jsem se jí, kdo jako je, že bychom ji měli poslouchat, kam máme jít a ať mi ukáže oprávnění. Vedla mě dovnitř, aby mi ukázala papíry. Chtěla mě zavést někam dozadu do místnosti, kam jsem odmítla jít, aby mě tam náhodou ještě někde nezavřela. Mezitím vešli dovnitř i přátelé. Zůstali jsme stát v jedné z předních místností. Řekla jsem Petrovi, aby na ně mluvil česky a prostě dělal blbýho.

Nejvíce mě pak dojalo, když za námi přišel jeden policista (navíc bez roušky) a ptal se Petra „jak se máš?“ Okamžitě jsem se ho začala ptát, jak si asi myslí, že se může mít, když nás přepadnou na ulici, narvou do auta a odvezou na policejní stanici? A dodala jsem, že Petr stejně neumí anglicky. Na to mi policista odvětil, že to nevádí, že se budou bavit francouzsky. Tak jsem se zasmála, protože jsem věděla, že Petr francouzsky neumí, ale vybidla jsem policistu, ať tedy začne. Zeptal se Petra ještě, kde má pas a ten na něj začal mluvit česky, tak to bylo veselé.

Nakonec Petr poukázal ještě na policistu, který měl roušku, ale ne na nose. Otočila jsem se na něj a zeptala se, proč ji nemá na nose a posunula mu ji. Což se mu moc nelíbilo a schytala jsem lepanec. Prostě nemám ráda, když se děje nějaká nespravedlnost. A vzhledem k tomu, že tady roušky nikdo nenosí, tohle nebylo fěr.

Nevím, co je nakonec přesvědčilo, ale najednou nám řekli, abychom odešli a koupili si roušky. Nejvíce nás překvapilo, že po nás nechtěli žádné peníze. Iveta se venku rozutekla a byla stále v šoku. Chvilí jsme ji objímala a

utěšovala. Naříkala, že chce zpátky do Česka. Přijel pro nás kamarád Ben a odvezl domů. Sama jsem byla ještě dlouho vyklepaná...

Policejní stanice podruhé:

Byla neděle a to obvykle chodíme do kostela. Byly s námi i děti. Po skončení jedno z dětí zjistilo, že mu někdo ukradl kolo, které měl navíc půjčené od Adnana. Kamarád na motorce začal pátrat, zda někde ještě nezastihne zlodějíčka. My se zatím přesunuli ke známé Radce a kamarád mezitím zjistil nějaké informace. Našel staršího pána, který poskytl přístřeší malému chlapci, kterého našel na ulici. A tento chlapec odcizil kolo. Nikdo nevěděl, kde teď klučina je. Ale bylo potřeba s tímto pánem zajít na policejní stanici a nahlásit, jak to přesně bylo.

Vzhledem k tomu, že dítko, které si kolo půjčilo, bylo nezletilé, poprosila Radka mě, abych tvrdila, že já byla ta, komu ukradli kolo, a mám jít vypovídat na policejní stanici. Nadšená jsem z toho nebyla, ale chtěla jsem pomoci. Takže jsem šla já, Adnan a ten starší pán.

Mluvili jsme s jedním policistou a vysvětlili mu, jak vše probíhalo. Závěr byl takový, že pokud oficiálně dáme do zápisu to, co jsme mu řekli, tak ten, kdo půjde sedět, budu já, protože mi Adnan to kolo půjčil. A máme si to prý do zítřka rozmyslet. Nikomu to hlava nebrala, ale čemu se můžeme tady ještě divit.

Když jsme odcházeli ze stanice, obešli jsme s Adnanem jeho známé a poprosili o pomoc, kdyby někdo kolo zahlédl. Adnan už ztrácel naději, ale já doufala, že se kolo ještě objeví. A skutečně večer někdo zavolal Adnanovi, že našel kolo i toho chlapce. Kolo vzal k sobě a chlapec našel opět přístřešek u starého pána. Ten, který to málem mohl za chlapce schytat, protože mu poskytl nocleh. Naštěstí se vše v dobré obrátilo.

Vendula Pavláčková, Keňa

20 let skautského oddílu v Rokytnici

Když před 110 lety A. B. Svojsík zakládal první český junácký oddíl, vůbec netušil, že Junák – český skaut bude mít skoro 70 000 členů a 2 203 oddílů.

Posláním skautů

je rozvíjet děti a mladé k povinnosti vůči sobě, svému okolí i vyšším hodnotám. Dále skauting učí, jak přežít v přírodě a jak o ni pečovat. Tyto zkušenosti naši členové nabývají při každoroční výpravě na naši táborovou základnu v Nejdku.

Náš oddíl byl obnoven na jaře v roce 2001 panem Josefem Ulehrou a už v tomto roce jsme podnikli mnoho akcí, například kuličkyádu v Brodce, pálení čaro-

dějnic v Bro'dku, skládali jsme svůj první slib. Naše vedoucí Jana Hejná vzpomíná: „Když jsem slyšela, že se obnovuje skauting, vůbec jsem netušila, o co se jedná, ale idea mě tak nadchla, že jsem ve skautu doted.“ Během dalších let jsme jezdili všude možné a zažili jsme toho strašně moc. A proto bychom Vás chtěli pozvat na naši oslavu, která bude probíhat v termínu od pátku 10. do neděle 12. září.

Na co se můžete těšit? Na výstavu skautských krojů a různých artefaktů v klubovně (Rokytnice čp. 14), v sobotu na stezku pro děti i dospělé o ceny, lukostřelbu, vzduchovky, na večerní opékání špekáčků a mnoho dalšího. Přijďte a přesvědčte se o tom, že i v dnešní době má skaut smysl!

Petr Hudec, Rokytnice

PROGRAM:

Pátek 10. 9.

15.00 – 20.00 výstava v klubovně

Sobota 11. 9.

09.30 – 15.30 výstava se stezkou o ceny

15.30 – 18.25 setkání bývalých členů

18.30 slavnostní skautská mše v kostele

19.30 – 21.30 táborák pro všechny v klubovně

Neděle 12. 9.

9.30 – 17.00 výstava

Záštitu nad akcí převzali obec Rokytnice a Ing. Marian Jurečka, poslanec Parlamentu ČR

Skautský slib

Slibuji na svou čest, jak dovedu nejlépe: sloužit nejvyšší Pravdě a Lásce věrně v každé době, plnit povinnosti vlastní a zachovávat zákony skautské, duší i tělem

být připraven pomáhat vlasti a bližním.

Může se připojit:

K tomu mi pomáhéj Bůh.

Skautský zákon

1. Skaut je pravdomluvný.
2. Skaut je věrný a oddaný.
3. Skaut je prospěšný a pomáhá jiným.
4. Skaut je přítelem všech lidí dobré vůle a bratrem každého skauta.
5. Skaut je zdvořilý.
6. Skaut je ochráncem přírody a cenných výtvorů lidských.
7. Skaut je poslušný rodičů, představených a vůdců.
8. Skaut je veselý myslí.
9. Skaut je hospodárny.
10. Skaut je čistý v myšlenkách, slovech i skutcích.

Svatá Ludmila

V letošním roce si v naší zemi připomínáme výročí 1100 let od mučednické smrti kněžny Ludmily – první české světice, jejíž památka je zapsána hluboko do paměti národa, spoluzakladatelky českého státu a patronky všech babiček, které se snaží předávat víru v Krista ve své rodině. Život svaté Ludmily spadá do 9. století, kdy se kultura, politika, hospodářství i každodenní život obyvatel v Čechách začíná proměňovat díky setkání s hodnotami evangelia. Svátost křtu přijala z rukou arcibiskupa Metoděje na Velké Moravě pravděpodobně v roce 882.

Svatá Ludmila byla zabita ve svém vdovském sídelním dvorci na Tetině v noci z 15. na 16. září 921. Po vykonání pohřebního obřadu byla Ludmila pohřbena do hlíny. Hrob měl podobu vyhloubené jámy, přikryté dřevěnou deskou. V Kristiánově legendě je řečeno, že první místo Ludmilina odpočinku se nalézalo vně opevnění pod hradní zdí Tetína. Nacházelo se v areálu dnešního kostela sv. Jana Nepomuckého, dříve svatého Michala. Dále se píše, že se nad hrobem odehrávaly zázraky a vycházela z něho libá vůně. Neprátelsky naladěná snacha Drahomíra nechala vystavět kostel zasvěcený sv. Michalovi, aby se zázraky přisuzovaly jemu, a ne Ludmile. Jedním z prvních činů vladaře sv. Václava v roce 925 bylo přenesení ostatků babičky z Tetína do Prahy. Muži, kteří byli tímto úkolem pověřeni, vstoupili do kostela, odkopali hlínu a shledali, že deska kryjící hrob se přelomila. Ostatky v neporušeném stavu byly naloženy na nosítka upevněná na koni.

K pohřbu sv. Ludmily lze říci, že odpovídají realitě 10. století, úprava hrobu i dřevěná stavba nad ním. Realistické je zabalení ostatků do plá-

ten. Ve schránce pro relikvie byla nalezena lněná nevzorovaná tkanina. Je utkána velmi jemně z lněných přízí. Radiokarbonovou metodou bylo zjištěno datování této látky a vyšlo datum 925 (+ - 35 let). Dochovaly se na ní zbytky lemu, překrývajících se záložek a zbytky pásku ze shodné tkaniny. Vzhledem k dochování krejčovských stop se jedná o pozůstatek oděvu. Do Prahy průvod dorazil 21. 10., na Pražském hradě jej očekával sv. Václav. Čekalo se, že ostatky sv. Ludmily budou dány do kostela Panny Marie, který byl postaven jako hrobová kaple pro Bořivoje a Ludmilu. Bořivoj zde pohřben nebyl, jeho hrob neznáme vůbec a Ludmila byla uložena v kostele sv. Jiří. Proč se tak stalo, není známo, ale pravděpodobně se jednalo o pohřebiště rodu Přemyslovců. Zde byl pochován prvorozenný syn Vratislav.

V Kosmově kronice se píše k roku 1100, že autor na vlastní oči viděl, jak abatyše požádala pražského biskupa Hermana, aby mohla vložit do oltáře v nově svěceném kostele sv. Petra část závoje sv. Ludmily. Biskup to odmítl se slovy, ať abatyše pomlčí o její svatosti a nechá stařenku odpočívat v pokoji. Abatyše se však nedala odbýt a vymohla, aby relikvie byla podrobena Božímú soudu. Biskup Heřman nechal přinést kotel se žhavým uhlím, tkanina byla do něj vhozena, avšak neshořela. Biskup musel uznat vítězství abatyše. Vhození textilie do ohně odpovídá dobovému zvyku zkoušení pravosti relikvií. Kolem roku 1300 se nacházely ostatky sv. Ludmily, která už v té době byla považována za ochránkyni celé země, ve schránce za hlavním oltářem. Po roce 1371 se ostatky dostaly do jiné postranní kaple. Před tímto přesunem byla v druhé polovině 14. století zhotovena postava s ideální podobou světice. Hrob-

ka kněžny Ludmily byla naposledy otevřena v roce 1981, vedle ostatků se našly i textilie. Jejich restaurování a průzkum přinesl mnohé poznatky, které byly využity při objasňování

zvyklostí týkajících se Ludmilina pohřbu.

Zdroj: Online přednáška Mileny Bravermanové (redakčně zkráceno)

Kvíz o svaté Ludmile

1) Které české město na soutoku Labe s Vltavou považuje svatou Ludmilu za svoji rodačku?

- a) Beroun
- b) Mělník
- c) Kladno

2) V jakém rodinném vztahu byla sv. Ludmila k přemyslovskému knížeti Bořivojovi?

- a) dcera
- b) sestra
- c) manželka

3) Kněžna Ludmila měla pravděpodobně 6 dětí. Nejznámější z nich jsou dva synové: mladší Vratislav a nejstarší syn:

- a) Spytihněv
- b) Břetislav
- c) Boleslav

4) Ludmilu pokřtil svatý Metoděj. Jak se jmenoval jeho bratr?

- a) Matouš
- b) Cyril
- c) Filip

5) Jak se jmenoval vnuk svaté Ludmily, který zavraždil svého bratra?

- a) Boleslav
- b) Břetislav
- c) Spytihněv

6) Hrob svaté Ludmily je v současnosti na Pražském hradě. Kterému světcovi je zasvěcena bazilika, kde se hrob první české světice nachází?

- a) svatý Michal
- b) svatý Jiří
- c) svatý Mikuláš

7) Jak se jmenovala snacha sv. Ludmily, která ji nechala zavraždit?

- a) Jitka
- b) Drahomíra
- c) Božena

8) Jak se jmenuje hradiště nedaleko Berouna, kam Ludmila odešla po sporech se snachou a kde byla nakonec zavražděna?

- a) Uherské Hradiště
- b) Tetín
- c) Klášterec nad Ohří

9) Jak se jmenoval Ludmilin slavný vnuk, který se stal patronem české země?

- a) Jan
- b) Přemysl
- c) Václav

10) S jakým předmětem bývá svatá Ludmila často zobrazována, protože je připomínkou její smrti?

- a) meč
- b) závoj
- c) nůž

NÁRODNÍ SVATOLUDMILSKÁ POUŤ TETÍN

18. 9. 2021

- 11.00** Slavnostní bohoslužba celebrowaná papežským legátem
- 13.00** Bohatý celoodpolední program pro celé rodiny
- 20.00** Večerní koncerty

Přijďte si společně připomenout převratné události, které měly vliv na vznik české státnosti.

1100 let od úmrtí sv. Ludmily, babičky sv. Václava, z rodu Přemyslovců.

Více informací na
www.apka.cz/1100let-
od-mucednicka-smrti-
svate-ludmily

Pořadatelé

Hlavní mediální partneři

Česká televize

Český rozhlas

Dárci a sponzoři

Akce se koná díky finanční podpoře

Očekávané události

40 dní modliteb za volby do sněmovny
neděle 29.8. až čtvrtek 7.10.

Mše svatá k Duchu Svatému
- zahájení školního roku
Rokytnice, pátek 3.9. v 17.00

Brigáda na farní zahradě
Rokytnice, sobota 4.9. v 9.00
Brodek, sobota 25.9. v 9.00

Samosběr jablek
Rokytnice, září 2021

Mariánská pouť do Dubu
s otcem Tomášem, sobota 4.9.
NENAKONICE - anděl v 18.00 (průvod)
DUB – poutní kostel v 19.00 (mše)

Biblická hodina pro dospělé
Rokytnice – fara, středa 8.9. v 18.30

Oslava 20. výročí
skautského oddílu v Rokytnici
sobota 10.9. v 18.30 (mše v kostele)

Adorace SJVS
Rokytnice, sobota 11.9. v 8.00

Návštěva papeže na Slovensku
neděle 12.9. – středa 15.9.

Večer chval
Přerov, pátek 17.9. v 19.30

Národní svatoludmilská pouť
TETÍN, sobota 18.9. v 11.00 (mše)

Příprava na biřmování
Rokytnice – fara, sobota 18.9. v 9.00

Sčítání farníků na mši svaté
Rokytnice – Brodek – Citov
neděle 19.9.

Rokytnická bludička
- 5. ročník nočního pochodu
pátek 24.9. v 17.00 (mše v kostele)
18.00 (registrace účastníků u rybníka)

Nikodémova noc
Citov, pátek 24.9. v 18.45

Očitý svědek
- benefiční promítání
inscenace Národního divadla
Brodek – kino, neděle 26.9. v 16.00

Cyklovýlet Švédské šance
úterý 28.9., sraz v Citově u zámku ve
13.00

Den společného postu
za volby do sněmovny
pátek 1.10.

"CROSS PARISH"
- mezifarní setkání s dětmi
Majetín – Olší, neděle 3.10. ve 14.30

Časopis Kaštánek č. 4/2021. Občasník ŘK farností Rokytnice, Brodek u Přerova a Citov. Redakce: P. ThLic. Tomáš Klíč (mobil.: +420 736 522 838), Anička Smětalová. Grafická úprava a zlom Bc. Aleš Felner. Jazyková korektura Mgr. Jitka Navrátilová. Uzávěrka příspěvků pro další číslo je 13. 10. 2021. Děkujeme všem autorům fotografií, které jsme s jejich svolením mohli použít v tomto čísle časopisu. Kdyby měl někdo jakékoliv připomínky, nápady, doporučení, prosím zanechte vzkaz na emailu: redakce.kastanek@seznam.cz, webová verze časopisu je k dispozici na stránkách www.farni-musle.cz